

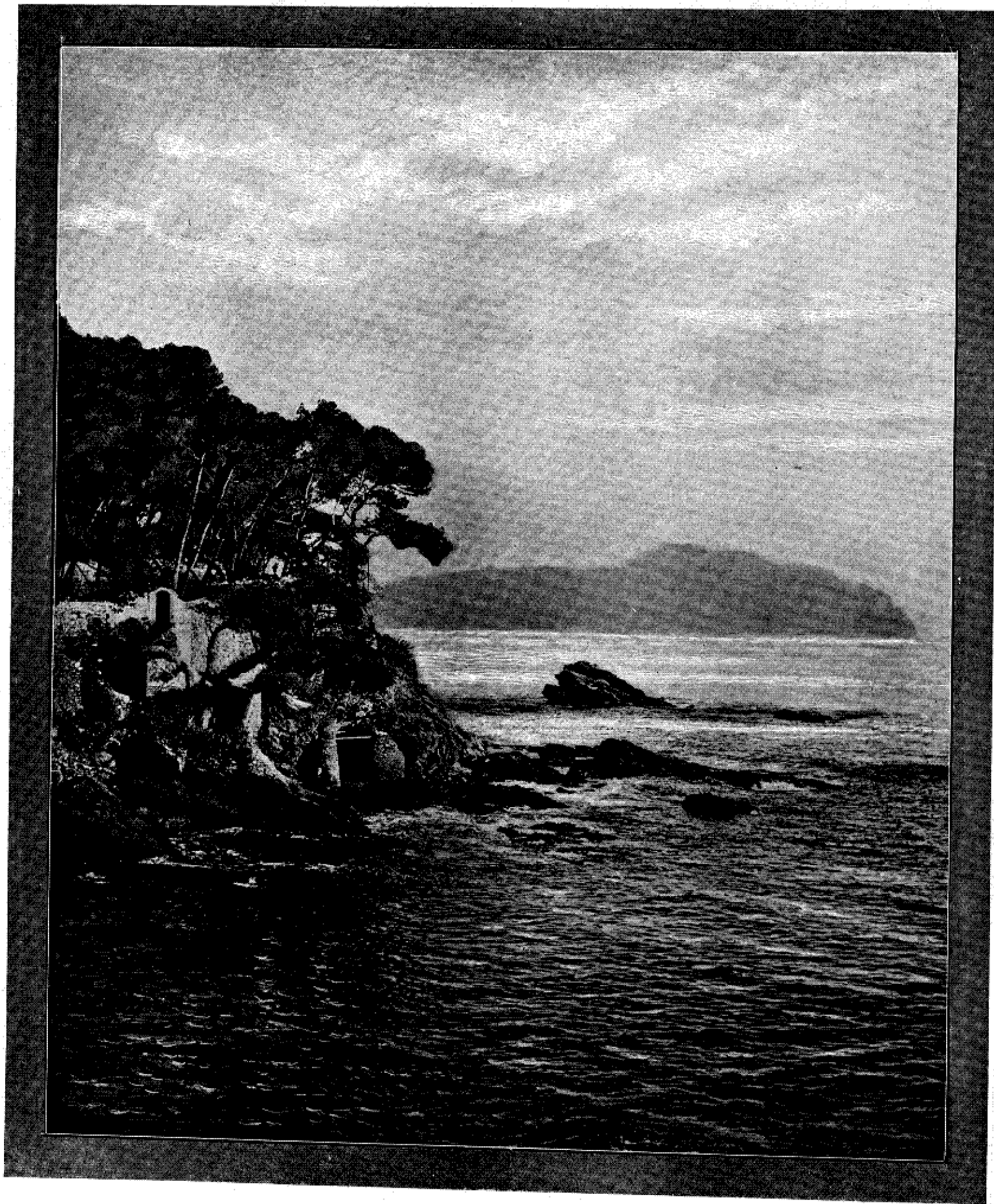
gurglende Larm. Men før en Bølge knust havde draget sig bort, væltede den næste frem, fyldte tordnende de tomme Huler, stejlede, løftede sig, fløj — og faldt, ogsaa den, for at sluges af den næste.

De graa Havmure hængte som Fæstningsværker ud over Klipperne. Oven over Murene kuplede sig roligt med sølvgraat Løv Olietræer og

fra Capolungo til Portofinos knejsende Forbjærg, der sænkede det sig i Skumskyer, der skinnende steg eller sank i solblaa Luft under de sorte Klipper.

Aften efter Aften kom. Solen gik ned bag de fjerne Søalpers Snetinder; fjernt over det violblaa Havdyb stod Himmeldybet i Orangelue. Det blev Nat og maanelyst; endnu bruste Brændingen

saa dem opstaa, vi saa dem styrte; de der staa nu, de vil styrte. Kirkerne med de høje Taarne og de dybe Mure, de vil styrte ligesom Fortidens Templer; det Ord, der tales i dem, vil ikke blive talt mere; stumme vil deres Klokker hvile, og vi bruser hen over dem. Vi vil endnu sætte vor Fod paa Bjærgenes Nakker.*

Kysten ved Nervi.

Eukalyptus; Palmerne løftede deres Kroner i ubevægelig Ynde. Højt bag Smaabyer og Orangelunde drog de brune Bjærg deres strengt alvorlige Linier.

Ind imod al denne Stilhed og Ubevægelighed gik ustandselig den urolige Sø. Ikke et Blad rørte sig; min Pande strejfedes af intet Vindpust, ikke det svageste, men Bølge paa Bølge rejste sig og rullede frem; hvor mit Blik saa sænkede sig langs Kysten

i stille Luft, endnu jagede det skinnende Skum imod Klipperne.

Dag efter Dag, Aften efter Aften sad jeg nede under det marmoraarede Skiferfjæld, fulgte Bølgenes Ridt, hørte deres Raab:

*Vor ustadige Bevægelse er Evighedens Stadighed. Byerne og Bjærgene synes at staa, men deres Stadighed er Tidens kun; de styrter bestandig. Vi

Det er hedensk, Havet, ikke fromt og taaligt som Jorden er. Hverken af Guder eller Mennesker tager det Trælletegn. Men dem, der gæste det med vaagent Blik og aabent Øre, ham fylder det med Evighedens Ro, med guddommelig Sundhed.

Valdemar Rørdam.